

Contra la timidesa

Generalitzar és mentir una mica, ja ho sabem, però permeteu-me que ho faci per afirmar que del caràcter català i, encara més, del manresà me n'agraden la contenció, la sobrietat i una certa al·lèrgia a l'ostentació. No me n'agrada, en canvi, el recel contra qualsevol que tregui una mica el nas, que destaquï, ni que sigui per mèrits propis, ni tampoc les vergonyes exagerades, pròpies i alienes. Entre aquestes vergonyes hi ha el pànic, molt estès, a parlar en públic (encara que el públic siguin un professor i 10 companys de classe). Aquesta mena d'aprensió, un tipus ben concret i conegut de timidesa, té conseqüències ben negatives tant per a les persones que la pateixen com per als col·lectius del tipus que sigui dels quals formen part. Aquells a qui els costa o els atorreix dirigir-se a un auditori -o a una càmera i un micròfon- veuen com la seva opinió és menystinguda o directament ignorada i com, en conseqüència, la dels altres adquireix un pes desproporcionat i determinant. Alhora, els col·lectius (entitats, empreses, clubs, partits?) veuen com la feina de comunicar ha de recaure no sempre en els que millor sabrien exposar el punt de vista del grup, sinó en aquells que tenen la "sort" de no ser tímids i s'avenen a fer-ne de portaveus. Fruit d'aquest caràcter retintut, tendim, sovint, a ser massa comprensius amb la timidesa (sobretot si l'afectat és una dona?), com si es tractés d'un defecte menor, simpàtic fins i tot, que s'ha de prendre tal com és sense provar de corregir-lo. Ja ho sabem, no tothom és igual, per sort, i a tot arreu hi ha gent més expansiva que d'altra, igual que n'hi ha de més o menys ordenada, treballadora, responsable, despresa, etc. Però de la mateixa manera que mirem de millorar en aquests darrers trets de la nostra personalitat, sovint ens conformem excessivament amb les dificultats per expressar-nos en públic, amb les vergonyes injustificades i limitadores. Forma part del nostre bagatge ser comprensius i tolerants amb la timidesa i això es tradueix en molts àmbits de la nostra vida quotidiana. En l'educació, per exemple. Mentre a Alemanya, també per exemple, els alumnes fan *Referats* (conferències) des de ben petits, aquí això ho deixem, i encara, per a la universitat, on més d'una passa veritables taquicàrdies per fer una breu exposició a classe davant dels seus mateixos companys habituals.

Cal ser comprensius amb la timidesa, com amb tants altres defectes. Al cap i a la fi és un mecanisme de defensa que ens evita determinats ridículs, però cal tenir clar, també, que és una reacció que es pot, com tantes altres, treballar i modificar a favor d'un mateix i de les persones amb les quals es comparteixen projectes i experiències.